

Beste vrienden,

zie hier mijn late Kerstbrief... 'laat' omwille van alles wat hieronder volgt.

Ieder jaar maken we weer nieuwe onvoorziene gebeurtenissen mee in de gevangenis en in ons opvangcentrum voor verwaarloosde kinderen en volwassenen. Ik vermeld in 't kort wat we in 2016 allemaal meemaakten: geen activiteiten die we planden of zochten, maar die plotseling uit de lucht kwamen gevallen.

De diamantstad Mbujimayi, op 200 km ten Oosten van Kananga, kent een snel groeiende armoede want de diamant-industrie ligt er tegen de grond. Heel wat mensen verlaten hun stad om een beter leven te gaan opzoeken in de hoofdstad Kinshasa op 1.500 km naar het Westen. Hun kinderen vertrouwen ze voorlopig toe aan hun bejaarde grootouders. Die kunnen de opvoeding van hun kleinkinderen niet aan, die honger lijden en wegtrekken uit Mbujimayi. Na een voetreis van vier dagen komen ze aan in Kananga. Zo hebben we dit voorbije jaar meer dan 40 kinderen van Mbujimayi opgevangen in ons centrum.

Op een dag vroeg de politie van de kinderbescherming ons om 54 mensen op te vangen: 46 kinderen, vijf vrouwen en drie mannen. Die kwamen met een vrachtwagen uit Mbujimayi. Ze hadden hun reis naar Kinshasa betaald om daar hun al uitgeweken familie te vervoegen. Na de eerste etappe van 200 km op de 1.500 km naar Kinshasa, werden ze hier in Kananga in de steek gelaten: de vrachtwagen viel in panne en de bestuurder ging met al hun geld lopen! Ze brachten een week in open lucht door en waren uitgehongerd. Gelukkig kwam na een tijdje de eigenaar van de vrachtwagen uit Kinshasa en konden ze na enkele dagen opvang in ons centrum allemaal verder reizen.

Ondertussen werden eindelijk, voor de eerste keer, twee mannen aangehouden die zich bezighouden met de ontvoering van kinderen van hier naar Kinshasa waar ze aan dievenbenden worden verkocht. Beiden zitten in de gevangenis, één van hen is zelf nog geen 18 jaar oud. En de kinderen met wie ze wilden naar Kinshasa reizen, werden aan ons opvangcentrum toevertrouwd.

In de gevangenis hebben we met beiden vele gesprekken gevoerd om beter te begrijpen hoe heel die kinderhandel in elkaar steekt. Zo ontdekten we dat ze in hun kinderjaren eveneens ontvoerd werden en in Kinshasa in een crimineel milieu zijn opgegroeid. Nu zij weten hoe dat allemaal ronddraait en dat die handel heel wat geld opbrengt, zijn ze er zelf mee begonnen. We wilden wel weten wie uiteindelijk heel die kinderhandel organiseert. We vernamen dat het heel belangrijke onaantastbare autoriteiten in Kinshasa zijn! Aangezien klokkenluiders helemaal geen toekomst hebben in Congo, is het daar bij gebleven... wat ons enorm frustriert. Die kinderhandel is momenteel wel heel wat afgeremd.

In augustus 2016 stichtte een belangrijk dorpshoofd hier een milizie met o.a. heel wat minderjarigen. Ze worden op basis van mystiek, magie en fetisjen ritueel "gedoopt" door die chef om onkwetsbaar te worden. De bedoeling van die beweging is de ordehandhavers – politie en leger – uit te schakelen want die scheppen te veel wanorde en vallen de mensen lastig. Ze zijn alleen bewapend met een magisch stokje waarrond ze een rood stukje stof hebben geknoopt en waarmee ze kunnen doden. Deze opstand heeft zich uitgebreid tot een brede volksbeweging in heel veel dorpen overal in de Kasayi-streek, tot in de stad Kananga toe, en drukt een algemene misnoegdheid en woede uit tegenover de machthebbers die zich niets aantrekken van het miserabele lot van het volk. Regelmatig komt het ergens tot een treffen met de soldaten die enorm bang zijn voor de magische krachten van deze milizie. Die jonge opstandelingen zijn als muggen: men voelt ze steken zonder te weten vanwaar ze komen en hoe ze nadien weer verdwijnen. De soldaten zien dus de vijand, die tot de bevolking behoort, maar amper. Nadien wreken die angstige soldaten zich op de bevolking met aanhoudingen zonder onderscheid en doden ten gevolg. Die angstpsychose heeft heel wat dorpingen doen wegvlugten naar het bos waar ze zich weken of maanden schuil houden, met alle gevolgen van dien: vooral kinderen en bejaarden sterven er... Veel scholen blijven verlaten en heel wat hospitalen worden niet meer bevoorrad met medicamenten. Onlusten tot nu toe... tot wanneer...?

Op een dag kwam er een arme weduwe, na een voetreis van 100 km, wenend met ons contact opnemen. Ze zocht haar 15-jarige zoon die bij de schermutselingen door de soldaten in zijn been was geschoten en aangehouden. We vonden zijn naam niet op onze lijsten van ons centrum en van de gevangenis. Ik ben met haar dan naar het militair kamp gereden waar ik enkele verantwoordelijken ken. Uiteindelijk, na aandringen, vonden we haar zoon met nog twee andere gekwetste kinderen in een geïsoleerd kamertje van het militaire hospitaal, zonder medicamenten en zonder eten... Alle drie werden beschouwd als gevaarlijke politieke gevangenen!? Diep getroffen, nam ons centrum contact op met het Kindertribunaal, Unicef en de dienst van de Mensenrechten van de UNO. Niemand was op de hoogte... Samen hadden we vlug resultaat: de volgende dag hebben we die drie kinderen naar het hospitaal van de

stad vervoerd waar ze de nodige verzorging krijgen, bijgestaan door hun moeders en met maaltijden van ons centrum.

Sinds augustus heeft men ongeveer 260 zogenaamde rebellen (tot 78 jaar oud!) aangehouden en vastgezet in de gevangenis. Onder hen ongeveer 75 geesteszieken en een twintigtal minderjarigen van 15 tot 17 jaar. We hebben nu meer dan 600 gevangenen te begeleiden, wat niet te doen is! In ons opvangcentrum hebben we gedurende diezelfde periode een 80-tal aangehouden kinderen (vanaf 3 jaar!) opgevangen, door het Kindertribunaal onschuldig verklaard en ons toevertrouwd of alleenstaande kinderen die gevlucht zijn voor de rondschieterende soldaten. Onder hen een weduwe met zes kinderen; vader is in hun dorp door soldaten gedood en hun huis afgebrand. Nog 20 andere kinderen worden vastgehouden in het militair kamp en worden eerstdaags door het Kindertribunaal onschuldig verklaard en toevertrouwd aan ons centrum. In 2016 hebben we in ons opvangcentrum 650 mensen opgevangen, waarvan 86 % kinderen.

Niet zo eenvoudig met een boekhouding die regelmatig rode cijfers vermeldt. Onvoorziene gebeurtenissen brengen onvoorziene kosten mee... Heel veel dank aan de sympathisanten die ons regelmatig steunen!

In november was Luk Alloo met zijn filmploeg hier in Kananga om een documentaire te draaien over (vooral) de gevangenis en ons opvangcentrum. Het is helemaal niet onze gewoonte om zo in de schijnwerpers te staan en uit te pakken met onze diensten. Maar de sympathie van die ploeg heeft het ons wel gemakkelijker gemaakt. In maart zou die documentaire uitgezonden worden op de VTM.

We rekenen op jullie gebed om meer moed zodat we in deze uitzichtloze en angstvolle situatie kunnen blijven getuigen van Gods Gerechtigheid, Barmhartigheid en Liefde in Solidariteit met dit volk dat het heel hard te verduren heeft. De toekomst van Congo blijft duister en mistig... We blijven hopen!

Met mijn beste groeten.

Ivo Vanvolsem, scheutist in Kananga, Congo.

E-mail: ivovanvolsem@yahoo.fr

Veel mensen uit de dorpen van het binnenland vluchten naar Kananga. Wie in de stad geen familie heeft, vangen we op in ons centrum Mpokolo wa Muoyo, zoals deze weduwe met haar zes kinderen uit Nkonko. De huisvader van dit gezin is onlangs dood geschoten bij de onlusten in hun dorp en hun huis is afgebrand. Dit gezin is opgenomen in ons centrum in afwachting van de verbetering van de situatie. Wanneer...?

*Zij die een handje willen toesteken kunnen dat op de volgende rekeningen met "vermelding" naar keuze met de termen zoals hieronder aangeduid zodat onze Congolese scheutist boekhouder weet voor welke dienst uw gift bestemd is: - **Met fiscaal attest vanaf 40 € per jaar:***

"Scheut Ontwikkelingssamenwerking" IBAN: BE82 0000 9019 7468; BIC: BPOTBEB1, met vermelding: (naar keuze) "MPOKOLO" of "PRISON", MWM 02 243 031, Ivo, KANANGA

- Zonder fiscaal attest:

"Missiehuis van Scheut - Brussel" IBAN: BE 21 2100 3912 4903; BIC: GEBABEBB, met vermelding: (naar keuze) "MPOKOLO" of "PRISON", Ivo, KANANGA.